

ROZCHODOVÉ ŘÍZENÍ

● ■ ■ ■ **pointa**

PETR PROCHÁZKA

Rozchodové řízení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Procházka

Rozchodové řízení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROZCHODOVÉ ŘÍZENÍ

PETR PROCHÁZKA

ROZCHODOVÉ ŘÍZENÍ

Copyright © Petr Procházka, 2023

Ilustrace © Petr Procházka, 2023

Depositphotos / artoleshko

ISBN tištěné verze 978-80-7691-091-1

ISBN e-knihy 978-80-7691-253-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-254-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-252-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*„Láska je druhý nezaměstnanější kat na světě.
Hned po smrti.“*

Prequel

Neděle, 17. listopadu 2013

Od rána sedím v pohodlné kožené sedačce svého auta na kraji parkoviště u Zámeckého parku a sluneční paprsky mi přes stažené okno propalují do obličeje bohatou dávkou vitamínu D. Zkousím nepřemýšlet nad idiotským nápadem vybrat tak nepraktické auto pro únos nevěsty a znechuceně pozoruji zamilované a „zamilované“ páry, tahající s sebou dítě, kočárek, cukrovou vatu a nákupní tašky. Své rozmazlené křičící potomky se během této činnosti snaží uklidňovat, marně. Nechci ani domýšlet, co se stane s příštími generacemi. Nedávno při cestě na oběd jsem zaznamenal děti předškolního věku probírající události z nejnovějšího dílu Game of Thrones.

Přiznání faktu, že jsou takto zkažení potomci pro naši planetu dárkovým košem plným potenciálních problémů do budoucna, je pro společnost tabu. Každopádně si uvědomuji svou neobjektivní a přehnanou kritiku, která je značně ovlivněna aktuální situací. Přece jen se za chvíli vdává láska mého života. Bohužel ne za mě.

Po pěti hodinách intenzivního přemýšlení a vzpomínání ve stejné poloze mě bolelo v zádech. Vyšel jsem proto ven, opřel si ruku o střechu auta a začal znovu posuzovat pravděpodobnost selhání mého plánu. Na sedadle spolujezdce zavibroval mobil, ležící vedle pistole. Pobyt na čerstvém vzduchu přerušila krátká SMS od Mika: „Kde jsi, ty kreténe? Za pár minut se vezmou!“ Podíval jsem se na sebe do zrcátka a odhodil telefon na sedadlo, kde již za deset minut může při troše štěstí sedět ukradená nevěsta. V mojí hlavě se promíchávaly hořké pocity s beznadějí a frustrací.

Zbývalo si položit jednu ze zásadních otázek. Stojí Christin za takové riziko? Christin Carver, moje ex, se kterou jsem chodil přesně 105 dní. Ani ne půl roku, který stačil na to, abych si uvědomil, že to je žena, se kterou chci umřít (tedy až po plnohodnotně prožitém životě po jejím boku, samozřejmě). Je těžké definovat tak komplikovanou osobnost, jakou je ona. Pokusím se o to alespoň popisem našeho seznámení.

Proběhlo netradičně v jednom italském kostele v rámci návštěvy společného dodavatele našich rodinných firem. Jeho sídlo se nachází pár desítek metrů od něj. Během obdivování fresek neunikla mojí pozornosti stínem zahalená žena, sedící ve třetí řadě před oltářem. Telefonovala s hlavou napůl opřenu o nosný sloup po své levici. Uhranut jejím podmanivým hlasem jsem si nepřestával představovat, jak nádherně nejspíš vypadá ona bytost ženského pohlaví, která je zdrojem těchto magicky znějících slov, nesoucích se do mých uší. Této představitosti nebyly kladeny žádné překážky, jednalo se totiž o ovlivnitelnější barvu hlasu, než měly sirény lákající Odyssea do feministického pekla na ostrově Thassos.

Jakmile položila mobil, vstal jsem a vyrazil celý nervózní rovnou k ní. První, co mě donutilo k zamyšlení nad její krásou, byla barva jejích nádherných zrzavých vlasů, lehce kontrastujících s plápolajícím světlem svíček na svícnech u oltáře. Ruku na srdce, kdo z nás chlapů nemiluje zrzky?

Stačilo popojít pár kroků směrem k ní a zájem o renesanci zcela vyšuměl. Její obličej, částečně zahalený stínem sloupu, tvořil nevinný výraz doplněný o úsměv, který vybočoval z řady jiných dosud mnou viděných úsměvů. Nadcházel náš první oční kontakt a já měl v plánu ji nevyplašit, zaujmout a překvapit (ne nemile). Nevěřím na osudové znovushledání potvrzující náklonnost hvězd pro případný vztah poprvé se

vidícího páru. Vyřešit se to muselo okamžitě, byť za cenu případného koše na mojí hlavě.

Pravda, kostel pro balení holek není zrovna vhodným místem, ale v případě úspěchu statečný nápadník může získat bonusové body za originalitu. Přítomnost krypt, které tvořily základy budovy, ponurá atmosféra a vůně svíček zdůrazňovaly mou troufalost oslovit tady dívku za účelem seznámení a následného hřešení. Zde, v církevním stánku, v místě vyslyšených, a o to více nevyslyšených přání.

Jen si to představte! Přátelé se vás zeptají na místo, kde jste se se svou milou seznámili, a vy odpovíte, že to bylo v kostele. Tím je vám okamžitě zajištěn nehynoucí obdiv a stáváte se automaticky nejzajímavější dvojicí v kolektivu.

Bohužel místo přípravných plánů „jak na ni“, se mi v hlavě honila jen pubertální myšlenková smyčka: „Nejhezčí zrzka v kostele! Nejhezčí zrzka v kostele!“

Tato fráze, jako vystřižená z laciného porno scénáře, vyšuměla ihned poté, co se naše pohledy poprvé setkaly. Seděla ode mě zhruba deset metrů a krátce se otočila mým směrem. Když zjistila, že se na ni dívat nepřestávám, pohled mi rychle oplatila. Jednalo se o pohled obsahující nejistotu, zamračení, údiv i úsměv. Ale co bylo nejdůležitější? V očích měla jiskru značící nepatrný projev zájmu!

Jednodušší fáze byla úspěšně za mnou. Teď ji stačilo „jen“ zaujmout nebo, v tom nejlepším případě, rozesmát. Jak jistě sami víte, když se vám podaří „obět“ opačného pohlaví (a nejspíš i neopačného) rozesmát, máte vyhráno.

Chris již vytušila můj zájem a zaměřila se na mě detailněji. Tvář jí stále osvěcovaly svíčky z vysokých starodávných svícnu u oltáře. Poprvé jsem uviděl její upřímný úsměv v celé své kráse a dal se s ní do řeči.

„Můžu si přisednout?“

„Můžeš to zkusit,“ odpověděla (naštěstí) povzbudivě.

- *Intermezzo*

U jakékoli jiné ženy bych náznak demotivace z její strany vyřešil ignorací a okamžitým odchodem. Chris je výjimka. Upřímně, pokoušel bych se o ni do té doby, než by mi řekla definitivní „NE!“, nebo by mi neomlátila ten rezavý svícen o hlavu.

-/

Dovolila mi posadit se vedle ní a já se snažil vymyslet druhou otázku. V hlavě bylo ale opět přepnuto na režim s neustále se opakující větou: „Nejhezčí zrzka v kostele! Nejhezčí zrzka v kostele!“

Nemusím snad zdůrazňovat, že s narůstající dobou mlčení se v této situaci zvyšuje úroveň trapnosti geometrickou řadou. Jakmile se pubertální režim na chvíli znovu vypnul, využil jsem příležitosti a vysoukal ze sebe zrychleně všechno, co mě napadlo.

„Co takhle večere? Nebo jakékoli jiné místo, dle tvého výběru, typičtější pro první rande než je kostel?“ vyložil jsem riskantně karty na stůl.

„První rande? Hmm...“ neskrývala překvapení.

„Minimálně zaženeš hlad.“

„No, máš štěstí, že mám hlad!“ usmála se.

Do kostela mezitím zavítalo několik místních věřících, kteří přišli obšťastnit římskokatolickou svatou půdu svou návštěvou a v neposlední řadě penězi ve formě mincí hozených do pokladniček u vchodu. Jeden starší pár se modlil se sklopenou hlavou několik stoliček od nás. Naštěstí seděl dostatečně daleko na to, aby nás slyšel, a pohoršil ho seznamovací rozhovor. Ve středověku by mě jeptišky už hnaly koštětem. Balit holky v kostele? Kdo to kdy viděl?!

Konečně se mi v hlavě zcela vypnula na nervy jdoucí fráze „Nejhezčí zrzka v kostele“ a já byl připraven na další tah při „lovení“ této opravdu nejhezčí zrzky v kostele.

Vstala a poprvé jsme se ocitli v bezprostřední blízkosti, daleko za hranou společenské etikety (a předaleko za hranou etikety náboženské) pro dva téměř se neznající lidi. Nebylo to ovšem díky mé opovázlivosti, mohli za to architekti, kteří navrhli řady lavic s malou mezerou na průchod a ostrými hranami. Nejspíš je tak vymysleli proto, aby si věřící co nejvíce obouchávali u modlení kolena – bolest při této činnosti je asi násobičem účinnosti modliteb.

Později mi Christin prozradila, že ty lavice nejsou renesanční, ale barokní. Věděla o původu kostela víc, než může běžný turista o relativně nezajímavé památce vypátrat. Rozeznání uměleckého slohu mi přijde problematické již u staveb, natož u interiéru. A co se vůbec stalo s těmi původními lavicemi? Do těch se zaryl zub času natolik hluboko, že je tenkrát vyměnili. Bůh tedy žehnej těm, kteří je před třemi sty lety nahradili lavicemi tak parádně úzkými, jako stvořenými k bližšímu kontaktu – s Christin nás dělilo od sebe snad jen dvacet čísel.

Vyšli jsme ze zúženého prostoru bez újmy a vyrazili do centra Florencie. Během hodinové procházky méně rušnou částí města došlo na naše vzájemné „proklepávání“.

Christin je shodou náhod dcera spřáteleného konkurenta otcovy firmy a Florencii navštívila za stejným účelem jako já – reprezentace firmy jejího otce. Nedávno přerušila studium na právnické fakultě a ráda by se v budoucnu zaměřila na anglickou literaturu. Její matka je Italka, otec je Čech. Schází se nejčastěji s lidmi z vyšší třídy, i když je občas nemůže vystát. Prý zná pár šlechticů, kteří mají v plánu využít nejnovějšího lékařského zákroku, který upraví odstín hemoglobinu v krvi na modrou barvu, aby bylo vidět, že v případě pořezání z nich teče něco lepšího než z obyčejného smrtelníka.

Rodina Carverů vlastní několik domů v deseti státech střední Evropy, Chris umí perfektně tři jazyky a ráda jezdí na svém koni Der‘Rigovi. Poslední zájem máme společný, pokud pomínu skutečnost, že můj líný zadek nejel v sedle už hodně dlouho. Pracovní cestu do Itálie spojila s menší dovolenou v Ravenně, ve Florencii má v plánu zůstat na neurčito.

Nakonec nás naše kroky zavedly do náhodně vybrané dobře vypadající restaurace. Christin neskrývala nadšení, když za budovou v dálce zahlédla del Fiore. Z okna restaurace, ke kterému nás posadili, na něj bylo dobře vidět. Někdejší působiště Da Vinciho a hlavně Da Vinci sám se stali vděčným tématem u večere. Lze o něm vyprávět i několik hodin v kuse. Na Christin, milovnici literatury, baroka a renesance, to udělalo ohromný dojem.

Objednali jsme si lasagne a popíjeli červené víno. Minutu po minutě se naše setkání vybrušovalo do symbiotického stádia. Když se navíc zmínila o tom, jak moc zbožňuje Star Wars, měl jsem co dělat, abych ji okamžitě nepožádal o ruku. Shodli jsme se také na našem nejoblíbenějším charakteru z této filmové ságy a hned si na něj připili.

„Na R2D2?“ zeptal jsem se a držel v ruce sklenici s vínem.

„Na Ártýho, nejdrzejšího astromechanického robota v předaleké galaxii,“ rozesmála mě a přitukla si.

Sympatie byly sice na obou stranách, ale poslední minuty prvního rande jsou rozhodující. Abych to upřesnil, rozloučení je v pohodě, jde o to, jestli se stane či nestane rozloučením definitivním. Bylo mi jasné, že tohle není holka na jednu noc.

„Eriku, nechci začínat typicky neoriginálním – je už pozdě, budu muset jít, ale...“

„Ale je pozdě, a ty budeš muset jít,“ ulehčil jsem jí námahu a doplnil frázi za ni.

„Děkuji,“ usmála se.

Využil jsem situaci a chytil ji poprvé za ruku.

Nacházel jsem se na tenkém ledě. Jeho tloušťka naštěstí sílila s dobou, během které mě nechala držet svoji ruku v mém lehkém sevření. Nezdálo se, že by ji chtěla brzy pustit, a přece! i na tenkém ledě se dá dobře bruslit. Ovšem na trojitě rittbergery (moje právě vymyšlená metafora pro sex) nebylo ani pomyslení. Buď bude moje, nebo se skrz led propadnu a dočkám se studeného vystřízlivění.

„Myslím, že dnes není neoriginální skoro vůbec nic,“ pokračoval jsem v rozhovoru.

„Myslíš například lasagne v italské restauraci?“

„Nebo polibek u del Fiore?“

„Polibek?“ zeptala se udiveně.

„Počkat! Ten jsi ještě nedostala!“ zariskoval jsem a hrál překvapeného.

„Dobrá, můžeš se pokusit. U del Fiore.“

„A neměl by to být spíš ten kostel, kde jsme se seznámili?“

„Tak ty si budeš ještě vymýšlet?“ zasmála se povzbuzená několika decilitry vína.

„Není to neoriginální, takhle se drže ptát?“

„Právě že originální. Většina lidí v dnešní době se neptá, rovnou jedná. Kdo se kdy naposledy někoho zeptal, jestli toho druhého smí políbit? Ve středověku?“ ujasnila mi to a měla pravdu.

„Pojďme být originální,“ natáhl jsem ruku a vyzval ji tím k odchodu. Přijala ji a myslím si, že se jí můj přístup zalíbil.

Po zaplacení útraty nás taxi odvezlo v rámci zachování originality k místu našeho seznámení. Je fakt, že u del Fiore se líbá každý, ale u mého nově nejoblíbenějšího kostela „U starého svícnu“ nikdo. Vzhledem k nutnosti ji neustále překvapovat se prvního polibku dočkala již v autě. Po nepatrném ucuknutí, při kterém se snažila neodlepit rty od mých, jsem ji pohladil po vlasech. Se zavřenýma očima sklopila hlavu a chytila mi pevně ruku, která představovala akreditaci k našemu právě vytvořenému vztahu!

Tak to začalo. Nevinným prohlížením a fotografováním renesančních památek. Renesanční sloh, můj nejoblíbenější sloh vůbec! Následovaný barokem, pro ty super úzké lavičky. Jak se náš vztah rozvíjel, respektive dovyvinul?

Třetí den od našeho seznámení mě pozvala k sobě na pokoj v luxusním hotelu. Věřte nebo ne, jedinou motivací Christin k této pozvánce bylo ukázat mi terasu s výhledem na del Fiore. Znovu musím podotknout, že ani třetí den od našeho seznámení nedošlo na žádný trojitý rittberger nebo axel. I přes to, že její ledová plocha na bruslení vypadala neodolatelně a sváděla alespoň k prvnímu rozbruslení, nekonala se ten den ani jednoduchá půl-otočka. Jen pro upřesnění, tou ledovou plochou myslím samozřejmě postel, nikoli Christin samotnou! S ledem nemá ta horkokrevná dračice společného vůbec nic.

U postele se konala zajímavá debata, kterou začala ona.

„Když už jsme u toho umění, poznáš tenhle kousek?“ zepetala se a vytáhla neopatrně z kabelky věc stejně nebezpečnou, jako je ona sama – oblíbenou zbraň žen v minulém století, jednoranný derringer ráže 0,45 mm. Když vycítila z mojí strany zájem, hodila tu malou pistoli na postel směrem ke mně.

„Jak je starý?“

„Je to originál, takže více než sto let. Dal mi ho otec k osmnáctým narozeninám. Prý ho nosila manželka Jesseho Jamese,“ odpověděla a kývla hlavou na znamení souhlasu, když si všimla mojí ruky, chtivě se po něm natahující.

Pokud je to opravdu originál, držel jsem jeden z nejdražších dochovaných kousků vyrobených na Divokém západě. Dominoval bílou rukojetí, pravděpodobně ze slonoviny, hlaveň měl stříbrné barvy a pod kohoutkem prosvítala drážka mosazné nábojnice.

Pristoupil jsem k ní blíž, na stejnou vzdálenost jako před třemi dny v té úzké uličce, a podíval se na ni. Dravost v jejích

očíh polevila, zůstala jen lesknoucí se zelenomodrá barva smíchaná s dojetím. Díky otevřeným terasovým dveřím si čerstvý vítr jemně pohrával s jejími vlasy. Chytila mi ruku, převzala iniciativu a dlouze mě políbila.

Mohlo dojít i na ten rittberger, z nějakého zvláštního důvodu jsem ale vycítil, že by mě Christin respektovala mnohem více, pokud bych se sexu pro dnešek dobrovolně vzdal. Napětí, očekávání a přemíra vášně se z jejích očí daly doslova číst. Přesto na ní bylo vidět, že mi dává na výběr, testuje mě, a nyní mám možnost si vybudovat pevnější základy pro vztah mnohem rychleji. Když jsem překvapil sám sebe a přerušil pomalu proces líbání, dělala, jako by k ničemu dojít ani nemělo. Jen si se mnou sedla do velkého čalouněného křesla k televizi.

- Intermezzo

Dobrá, tentokrát lžu, jako když tiskne. Žádný přesun mimo postel se nekonal, naopak. Nutno podotknout, že otěže převzala samotná Christin, která po mně vyjela jako šelma a začala ze mě strhávat oblečení.

Nechci ale popisovat něco takového zrovna teď, když se ta mrcha chystá za pár minut říct mému úhlavnímu nepříteli své „ano“. Proč vlastně nyní sedím v autě připraven Christin unést z její vlastní svatby? Může za to shoda náhod, má tvrdohlavost a cynismus.

-/

Jak již víte, náš vztah neskončil dobře. Ani nevím pořádně proč, dala mi košem a čtyři měsíce poté si našla náhradníka. Od tohoto nešťastného dne často přemýšlím nad prakticky neexistujícím důvodem našeho rozchodu a nad city, které k ní stále chovám.

Tím ale nic nevyřeším. Jen denně zatloukávám několik hřebíků do rakve své nervové soustavy. Avšak v žádném případě mě nenapadlo ji unést jen proto, že ji chci sobecky zpět. Asi bych to všechno nechal plavat, svým způsobem se možná jednalo i o vysvobození, nebýt naší poslední schůzky, která se konala před třemi dny. Naznačila, že si je svým novým nastávajícím více než nejistá. Potom pronesla krátký monolog, který mě donutil zcela přehodnotit svůj dosavadní postoj: „Necítila jsem se nikdy s nikým tak jako s tebou. Teď už je pozdě vycouvat. Mohlo by jít i o život a já tě do toho zatahovat nechci. Už to není tvoje věc. Budu to muset překousnout a nechat se překvapit životem.“

Pár vteřin před dokončením jejího krátkého a účinného proslovu, mě chytila opatrně za ruku, velmi podobně jako já ji ve Florencii.

„Nikdy nezapomenu,“ dodala, nechala mě u toho stolu s veškerou hořkostí v ústech a odešla.

Kombinace jemnosti jejího doteku a upřímných vět mě donutila k založení „radikálního antisvatebního odboje“. Volala moje nejmilejší právě o pomoc? Christin je neobyčejně chytrá žena, dobře znala mou povahu, uchylující se k unáhleným krokům a snaze vyhrotit nevyhrotitelné. Přece by něco takového neříkala bezmyšlenkovitě!

Přeložil jsem si to zcela jasně. Moje ex by ráda vycouvala ze svatby, ale neví, jak na to. Pravděpodobně má strach, možná se bojí o život. Volá po záchraně. Nepřímo mi dala najevo své city a teď čeká na vysvobození.

Snad jsem se jí měl v té restauraci zeptat, jak to konkrétně myslela. Na druhou stranu bych pak ztratil naději, pokud by můj výklad označila za nesprávný. Prostor na jakékoli otázky mi už stejně nenechala. Odešla od stolu velmi rychle a věnovala mi jen poslední úsměv. Nový, dosud neviděný typ úsměvu ženy, která se navždy loučí. Úsměv, který balancoval se snahou zadržovat slzy.

Aktuálně deset minut před tím, než řekne své „ano“ mému sokovi, se mi v hlavě přeskládávají variace proveditelných řešení jejího „volání o pomoc“. Jaký je teď vůbec hnací motor pro mou odhodlanost k tomu, co se chystám udělat? Je to nasranost. Extrémní nasranost. Člověk se někdy dostane do takového emočního levelu, kdy přemíra všech náznaků cholericnosti v něm vybuchne tak silně, že otřese veškerými jeho zábrany, vypne pud sebezáchovy a donutí ho jednat. Jdu si pro ni! Ať tam třeba nechám duši a shořím v plamenech pekelných, musím to udělat!

Časová tíseň si žádala rychlý a nevratný krok, který jsem se s konečnou platností rozhodl právě udělat. Přestal jsem se dívat na svůj psychikou zdecimovaný obličej ve zpětném zrcátku, vzal do ruky mobil, pistoli schoval do schránky palubní desky a prudce zavřel dveře auta. A to tak silně, že se na mě pohoršeně podíval jeden natěšený pár vychrtlíků, soukající své stejně vychrtlé děti z autosedaček zkurveného SUV.

„Se neposerte!“ vyštěkl jsem na ně a vydal se rychlým krokem do zahrady.

1. Prokrastinace opuštěných

Špatný začátek. Aby vše dávalo smysl, musím se přesunout o pár týdnů nazpět.

Pondělí, 21. října 2013

Jmenuju se Erik Martin a za 26 dní, 2 hodiny a 3 minuty se vdává láska mého života, bohužel ne za mě. Nejím, špatně spím a snažím se najít způsob, jak zapomenout a ukončit v hlavě jednou pro vždy ten neustále útočící nostalgický slet vzpomínek na ni.

Aby toho nebylo málo, včera v supermarketu se přidala k mé nepřítzni osudu a tristní nenakloněnosti hvězd jedna neznámá kráska s velmi podobnou barvou vlasů jakou má Christin. Svou vizáží modelky a vypracovanou postavou si získala pozornost všech nakupujících a značně ochromila pozornost starých dědků v oddělení ovoce a zeleniny.

Ti se najednou odpoutali od vybírání co nejlépe vypadajících rajčat ve slevě a pod zřejmou paralyzací sledovali křivky supermarketové Miss 2013. Až s hrůzou jsem si uvědomil (a dědci na tom nebyli určitě jinak), jak dlouho mi trvalo zaregistrovat malé dítě, které držela Miss Supermarket celou dobu za ruku. I tak bylo třeba dědkům ukázat, jak se to má dělat.

Možná si říkáte, že po mých zkušenostech s netradičním místem pro seznamování by to tady neměl být žádný problém. Bohužel prostředí obchodáku seznamovacímu procesu přeje ještě méně než kostel. Ženy se zde zcela zaměřují na nákup nejlepších potravin v poměru výkon/cena a v oddělení drogerie zbystrí své vjemy dvojnásob. Všechny si hledí svého, očima a nosem soustředěně sondují regály a některé nemají ani tušení,

jak velkým středem pozornosti se stávají. Cokoli dalšího (já a dědci) je pouze rozptyluje, a to nemají rády.

Pokud nemáte štěstí nebo lícní kosti jako Johnny Depp, zapomeňte na balení ženských v supermarketu. V „kvalitním“ scénáři 3 771. dílu nejmenovaného českého televizního seriálu pro důchodce s fialovou trvalou by se to samozřejmě stát mohlo. V reálném životě počítejte spíše s pravděpodobností úspěchu cca 1 : 10 000.

Když dotyčná vycítila mou pozornost, kterou si okamžitě přeložila jako: „Pozor, narušitel regálového soustředění!“, rozhodla se vyklidit pole a zamířila tam, kam žádný chlap dobrovolně nikdy nechodí – do oddělení líčidel. Během svého taktického přesunu se na mě krátce podívala a na tisícinu vteřiny nechutně vynuceným úšklebkem dala najevo svůj nezájem. Dědci s neskrývaným smutkem sledovali odcházející Miss Supermarket 2013 a začali se vracet ke kruté, syrové realitě – k regálům s kořenovou zeleninou.

Úterý, 22. října 2013

Náš malý stát již více než týden žije kauzou operátéra výroby v závodě Radostné sýry, který se nechal inspirovat filmem Klub rváčů a zmlátil sám sebe v kanceláři svého nenáviděného vedoucího. Nejdřív se udeřil několikrát do tváře a na závěr si rozmlátil hlavu o skleněný stůl, klávesnici a monitor. Jakmile do kanceláře vtrhli sekuriťáci, našli brečící „oběť“ na kolenou u nohou svého překvapeného šéfa, který se stal očividným viníkem.

Incident se dostal k soudu, poškozený si najal velmi nákladného advokáta a s jeho pomocí se domáhal několika milionů odškodného za těžké ublížení na zdraví. Stav „opařenosti“ si však nadřizený se svým podřízeným velmi rychle vyměnili. Děni v kanceláři totiž zaznamenala bezpečnostní kamera, které si nebohý operátér v zápalu sebepoškozování nevšimnul.

Video se brzy stalo hitem internetu. Šéf byl okamžitě zproštěn viny, podvodník musí zaplatit nemalé soudní výdaje a čeká ve vězení na obvinění z několika trestných činů a posudek psychiatra.

Celý kvartál se musím neustále bránit tlaku ze strany svých rodičů, kteří po mně chtějí alespoň náznak ochoty spolupracovat v naší prosperující firmě. Toho se však kvůli mému stavu nemají šanci v nejbližší době dočkat. Jak se může člověk soustředit na práci, když se mu rozpadají základy Maslowovy pyramidy potřeb? Na mou obhajobu musím uvést, že se nejedná o pouhé pomatení smyslů na teenagerské úrovni. S Christin Carver jsem zažil nejlepší chvíle svého života, i když trvaly pouze necelé čtyři měsíce.

Během tohoto období „zmrazení našich pout“ mi osud nadělil další vztah (a následně další rozchod) s černovlasou kráskou Amelou Nachios a vše se dostávalo do úspěšné fáze „zapomenutí na tu zrzku“, dokud mi můj nejlepší kamarád Mike Singarbee neřekl, že se Christin v polovině listopadu vdává.

Aktuálně se nacházím v moravském městě Dobřin u rodičů, kteří se brzy vrací ze Švýcarska, kde tráví dovolenou u mojí sestry Meadow. Začátkem října jsem k nim přijel na „přípravný“ pobyt. V pátek mě totiž čeká operace očí, při které se doktor bude snažit laserovým paprskem vyřezat pikometr hlubokou lajnu do rohovky, a odstranit mi tak dioptrie. Na pár dní mě to odstaví, zázemí rodinného krbu by proto mohlo přijít vhod.

Po odpoledním probuzení jsem vyrazil za mým nejlepším kamarádem Mikem do nejdlejší a zároveň nejvýše položené části města – Zelených svahů.

Mike je zvláštní případ člověka, na kterého se usmálo velké štěstí. V roce 2009 vyhrál v Extra Jackpotu několik milionů

a stal se ze dne na den jedním z nejbohatších obyvatelů v kraji. Od té doby Mike zastává s nadsázkou motto: „Slušní lidé nevstávají před devátou.“

Jeho manželka Lucy je naopak ranní ptáče, vstává přesně v 7:00, dobije energii kofeinem, kokainem, snídaní (kterou s Mikem neznáme) a poté jde vybrušovat svou kondici hodinovým během (který s Mikem neznáme už vůbec).

S blondýnkou Lucy se Mike před čtyřmi roky tajně a spontánně oženil v Las Vegas po velmi krátkodobé známosti. Po vystřízlivění z několika lahví vína obohacených o rum a Mary Jane toho ze začátku hodně litovali. Po té obrovské kocovině se navíc vzbudili až po více než 24 hodinách od sňatku, který již nešel anulovat.

Mike měl prý strach, že vedle něj ležící Lucy je mrtvá, neměl však fyzickou sílu to řešit, a tak ho spánek uzemnil na další půlden. Jeho poslední myšlenka před druhým vytuhtnutím byla: Sakra, právě usínám vedle mrtvolky napěchované do svatebních šatů!

Nakonec vše dobře dopadlo, Lucy přežila a v rámci rekonvalescence vypili každý nejméně pět litrů vody a snědli spoustu ovoce. Pak si řekli, že to spolu přece jen zkusí. Jen na doplnění, Amerika s jejich seznámením neměla co dočinění. S Lucy se seznámil před mnoha lety v Praze na oslavě mých narozenin. Nevada jim pouze za příspěvní ozařujících neonů, promrhaných žetonů, chlastu a drog pomohla odhodit zábrany a nechala je zakousnout se do zakázaného jablka naplno. A pak je vyplivla zpátky do Evropy.

Manželství jim vydrželo dlouho, vlastně stále drží. Sice na vlásku, ale přece. Nedávno se totiž pohádali a Lucy se odstěhovala k matce, tchýni nebohého Mika. Ten má přímo učebnicově jednající tchýni. Řekla mu, že je zlý jako Amerika, která dovolila sňatek mladého hloupého páru pod vlivem omamných látek, a chce jim manželství za každou cenu zničit.

Předzvěst toho, že něco u nich není v pořádku, poznáte z podezřele harmonického klidu v blízkosti Mikova domu. Ještě před pár týdny si kolemjdoucí mohli užívat manželské hádky nesoucí se z vily. Nyní je tu ticho jako na hřbitově. Ne že by hádky byly v pořádku, pokud ale zmizí úplně, většinou to znamená ještě horší variantu – rozchod. Poslední konflikt před odjezdem Lucy začal podle Mika nevinně. Jednalo se o spor ohledně špatně koupené smetany.

A vůbec, na scény se smetanou jsou ženy specialistky! Nedokážou chlapovi z nějakého důvodu odpustit, když domů donese zakysanou smetanu namísto sladké. Křehké vazby posvátného svazku manželského někdy drží z posledních sil a je až k smíchu, jak moc bývají oslabeny hádkou kvůli špatnému výběru smetany do zasrané hřibové omáčky. Manželské soužití je jednoduše o kompromisech a riziku. Vstup do nesvobodného života je jako sázka na barvy v ruletě. Na 49 % padne červená – vztah klapce alespoň prvních 5 let. Na 49 % padne černá – rozvod nebo alimony do 5 let. A ta zbylá 2 % jdou na nulu – vztah ukončen vraždou manžela či manželky.

S manželskou krizí se Mike vypořádává statečně. Pokud ovšem nepočítám jeho nově objevenou zálibu v telenovelách. Dívá se od rána do noci na sto padesáti palcovou 8K televizi (spojil nejlepší čtyři 4K bezrámečkové televize do matice 2 x 2), kde se kvalita scénáře vysílaných pořadů limitně blíží nule, takže se divím, že není naopak podrážděný ještě víc.

Já osobně televizi přestal sledovat někdy v roce 2001, kdy skončilo vysílání mého oblíbeného seriálu Xena: Warrior princess. Od té doby je to pro mě nekončící smyčka debilních pořadů pro důchodce nebo pro nás, stonající chlapy opuštěné ženami. Zářícím příkladem je česká soap opera Rodina v poutech nebo argentinská telenovela José & Lady. Tato veledíla úspěšně otupují diváctvo v Česku už skoro dvě dekády. Smysl